

Mindenki így él

– *H*abala, mabala, haburr! – ezt ismételte az arab fiú, és egyre közelebb lépdelt az erkély felé. Bár lehet, hogy ezt csak így hallottam. Sokkal inkább mondhatott efféléket: *Khalas, mafj moushkela! Mamnuoa! Taa! Salemtak, Salemtak!* Ami meg állítólag annyit tesz: *Elég, nincs baj! Nem szabad ilyet tenni! Gyere! Jobban leszel!* A vékony szőke férfi, az apám alig volt harminc, hófehér a bőre, lehetett vagy hatvan kiló. Kissé görnyedten állt a stokedlin, nem volt túl melegen öltözve. Alsónadrág, trikó és fekete zokni volt rajta. Különösen festett a hideg lakótelepi éjszakában, mögötte bogárnyi fények, a szemközti emeletes házak kis konyháiban talán épp a vacsorát merték férjüknek az asszonyok. A fiatal szőke férfi viszont egy házgyári stokedlin himbálózott. Ug-rani készült. A hatodikról. Volt már ilyen, és én mindig komolyan vettem. Hátulról hűvös szél csapta meg, vállig érő haját összeborzolta. Gyönyörű haja volt, kis túlzással azt is mondhatnám, az apám szép volt, akár egy lány. Elhatározta, már vagy hatodszor próbálja újra, nem is érti, mi az istent keres itt a gyerek, és honnan jött az arab? Ki engedhette be a lakásba? Egyetlen épeszű gondolata nem volt. Ivott, bevett pár szem gyógyszert a vodkára, nem is érti, hogy lehet, hogy nem szédül. És mit mond ez az idióta, nagydarab melák? Furcsa, még soha nem látta, hogy ilyen fényes és kerek képe van, mikrofonfejű, mint azok a hülyék a Boney M.-ben. Mi is a neve? Mohamed? Nazim? Tarek? Hogy mit mond? *Yalla?* Mi a franc az a Yalla, hülye arab? Mit pofázol? Azt hiszi, a kedvéért leszálllok a szék-ről? Mozdulni sem bírok nélküle, csak az ő kedvéért jönnék le a stokiról, de lehet, hogy még az övéért sem.

Az apám ott a stokedlin beletúrt a hajába, és rám nézett. A kis aprókockás hálóingben álltam az ajtófélfának támaszkodva, rágtam a számat. Belülről, mint a nagymamám. Ha ideges volt, ő is rágt. Ki nem szarja le ezt a csüntöt, a francnak kelt föl az ágyból? A húgának legalább volt esze, lerohant a hülye anyja után. Most aztán néznének nagyot, ha a lábuk elé hullanék az égből! Sumika, a tört szárnyú madár, apuci, a világ legjobb apukája, nézzétek, ott száll, huss, meghalt. Isa, por. Az arab egyre közelebb ment, fogalma sem volt, mit tegyen, hát maga elé tartott karjaival lassan lépdelt előre, mint aki törött cserepeken jár, vagy a vízen, felfelé fordított tenyérrel. Mint aki arra vár, hogy a kis madárka beleszálljon a nagy kezébe, és felcsipegetse a magokat. A nagyszoba falán a tükörből pontosan láttam, mi történt. Iszonyúan félttem. Félttem, hogy egyszer valóban megtörténik, ha nem érek időben haza az iskolából, vagy épp Bogihoz megyek át, és addig nézzük Madonnát a videón, amíg valami végzetes történik anyával. Vagy megtalálja a gyógyszereket, vagy megint fel-

tépi az erkélyajtót, ahogy most apa csinálta. Megint *ezt*. Nemrég még nagy nyugiban olvasgattam, hason fekvé az ágyon, és hallgattam, ahogy apám az erősítővel babrál, *A felkelő nap házát* pöcögte a gitárján, de aztán abbahagyta, és hallottam, hogy az apám zokog. Ilyenkor mindig megvigasztaltam. Ma nem. Ma túl késő volt, már a nemrég barnára pácolt stokedlin állt, az erkély korlátja fölé hajolva, az anyám nevét kiáltozva a hideg éjszakába. Szó nélkül átrohantam a szomszédhoz, vertem az ajtót, az arab beengedett, kézen fogtam hát, és teljes erővel a nagyszobába rángattam. Salem, mert a szomszédot így hívták, azonnal beszélni kezdett, varázsigt, vajákat mondott, zsolozsmázott vagy mormogott, nem lehetett kivenni azokat a különös szavakat, amelyektől földbe gyökerezett a lábam. Az olajos bőrű férfi nem is olyan volt, mint egy ember, sokkal inkább egy angyalhoz volt hasonló. Aprókat lépett. Hullámos hajával, bő lengatyájában és hosszú, vajszínű ingében mint ha táncolt volna. Nem bírtam mozdulni sem. Azt akartam, hogy ez a fiú vegye az ölébe az apámat, fektesse az ágyba és mondjon rá varázsigt. Azt akartam, hogy az apám aludjon, aludja át az éjszakát, hogy lefekhessek. Kioldhassam a kockás hálóing derékpántját, hasra forduljak, és felhúzott lábbal alhassak végre.

Minden éjjel műsor van. Óramű pontossággal jönnek anyám barátnői, akik a gyerekszoba mellett, a konyhában vihognak, vodkát vedelnek néhány szem *Eleniummal*, miközben a korábbi szomszédasszony – szintén arab – receptje alapján kotyvasztott cukorpasztával egymás szőrét gyantázzák. Berúgnak, és hangosan vinnyognak ilyenkor. Bögve szidják a férjeiket, és hajnali három előtt sose hagyják abba. Ha apám hazajön a benzinkútról, akkor is ez van. Este fél 11-kor be sem fér a konyhába, kiveszi a kolbászt a hűtőből, vág egy karéj kenyeret, tormát szed kiskanállal a tányérra, és beül a nagyszobába, hátha a nők elmennek. De nem mennek el. Visítózva röhögcsélnek, az egyik, a Vera minden szava: a mucici! Te mucici így, te mucici úgy! Mucikám, ettől a gecitől el kell válni! Miféle szarfaszú alak, aki nem visz el a tengerhez? Vegyen neked aranyat, nekem például az a gyengém. A Bordás legalább vesz nekem. Minden ujjamra egyet. A másik, a Salem szerelme helyes nő, aprócska, mandulaszemekkel, az oviban dolgozik. Fél hozzámenni az arabhoz, mert folyton arról beszél, hogy az majd eladja egy tehénért Líbiában. Hallott már ilyet a svédzállóban, ahová munkára jelentkezett. Az éjszakai bárban biztosan többet keresne, mint a kicsik között. A harmadiknak két gyereke otthon alszik, a férje néz rájuk. Bicajjal ugrott át, mert nem bírja, ha szőrös a lába. Viszolyog a saját testétől. Túl öregnek, ráncosnak, rondának érzi magát, de örül, hogy él, a szívűtétje óta újjászületett. Bestoppolták borjűbéllel a kegyegűjét. Ezt szokta mondani, és ilyenkor kigombolja a blűzát, az egész mellkasa végigvágva, a forradás egész vastagon látszik a bőren. Anyám általában bűmből és szívja a cigaretát, megleszek én e nélkül a szarfaszú nélkül is, mondogatja ilyenkor, ez a gecikirály azt hiszi, ő szopta hegyesre a piramist? Hát nem ő, hanem az a piroskönyves vén kurva anyja, az a szipirtyű, vasorrű bába, az oltogatja ellenem. Hátraveti ilyenkor a fejét, megrázza a haját, kleopátrára vágatta, az most a divat, a nyakán kidagadnak az erek. Szép nő. Kreol a bőre, ha lebarbul, szinte világítanak a szemei a sötétben. Ötvennégy kilóra fogyott, de lehet, hogy ötvenkettű, ha hason napozik a városi strand gyerekmedencéje melletti kockaköves lejtűn, kisebesedik a csípűlapátja. Azt szokta mondani, imádja, hogy kiáll a vállcsontja, mert az anyósa, a nagyanyám egész életében egzecírozta már akkor is, ha egy szelet hűsnál többet evett a vasárnap i asztalnál. Most végre lenyalhatja az összes nűszirom tetejéről a habot, az ujjával szokta leűgyeskedni, még mielőtt a férje anyja bevihetné a tálcát a vendégeknek, olyankor aztán az egész mutatóujját szinte lenyomja a torkán, és csak nyel és nyel. Szereti, ha rajtakapja az öregasszony, élvezettel nyalogatja előtte az ujját, arra gondol, hogy felidegesíti, ezért a szemét is lehunyja közben, és kéjesen nyűgdécsel. Nem csoda, hogy utálja az anyósa. Bolondnak tartja, egy komplett idiótának. Külűnben meg a férje anyja nem is öreg, harminckilenc évesen csinált belűle nagymamát az a hülye nagyobbik fia. A hülye fia, az apám, aki épp a lakása erkélyén áll a frissen pácolt stokedlin.

Egyszer lecsavazta a fedlapokat, lecsiszolgatta, aztán együtt elmentűnk szép barna pácot venni. A falburkolatot is megcsinálta, az olajzöld lett, csodájára járt az egész lakótelep. Ez a barna festék az alvadtt vérre emlékeztetett, hiába akartam lebeszélűni róla apát, nem hagyta magát, hallgatott is ő a lányára! Alaposan átkente a fát, szép óvatosan szárogatta mind a négy ülűtámlát az erkélyen. Mikor felcsavazta, mondta anyámnak, hogy ne ülűjön rá

még néhány óráig, de amikor délután a boltból visszaért, ott ült a konyhaasztalra könyökölve a gyerekorvos, száztíz kiló legalább, és a nevével enyelgett. Mikor a doki végre lelépett, apa alaposan megvizsgálta a stokikat, hát nem összecsíkozta a Jablonkai a kurva hokedlit? A barna kordbársony gatyájának csíkjai mind belenyomódtak a frissen pácolt felületbe. Ezen aztán jól összevesztek. Anyám ordított, hogy bassza meg a kibaszott stokiját, ha már ráülni sem lehet. Apám meg idegesen megragadta szép felesége haját, copfba fogta és megtekerte, a hajánál fogva rángatta ki az előszobába. Innentől mindig ugyanaz volt a műsor. – *Te szerencsétlen elfuserált kurva, mit képzelsz, hogy a házamban enyelegsz ezzel a rohadt kurafival? Az a pasas egy szemétláda! Viszketett a picsád, hogy vele kúrsz? – Rohadj meg, jött a válasz, te szemét gecí, úgyis tudom, hogy a kúton a Szilvivel csalsz, a kibaszott kölyke is tőled van! De kirugdosom belőle, nekem elhibed!* Állandó műsorszámnak ott volt az ajtón lévő névtábla mutogatása. – Na, kinek a neve van kiírva az ajtóra, te ribanc? Kérdezte apám ordítva. – Hát az enyém! *Nagy Mihály*, látod? Ez itt az én házam, az én otthonom, te itt egy senki vagy! Anyámnak több se kellett, lefejelte a zöld üvegtáblát, ami fehér kis csavarokkal volt rögzítve kétoldalt, hátrarúgott, és üvöltötte, hogy hát a két gyereked, akiket neked szültem? Azoknak hol az otthona, te gecikirály? Mit képzelsz, a disznó is tud kölykezni! Válaszolta apám. Nagy dolog! Te ribanc! És ez így ment minden héten, aztán vagy az erkélyre mászott az egyik, vagy egy marék *Eunoctinnal* bújt ágyba a másik. Volt ott már mentő, tűzoltó, ügyeletes orvos, szomszéd, idegen, osztálytárs, tanár és persze a nagymamák. Az egyiket különösen lehetett rángatni. Az apám anyját, mert neki volt telefonja, ha gyors voltam, és gyors voltam, a közeli rendelő előtti nyilvános fülkéből fel tudtam hívni. Remegtem a hidegtől, de tudtam, ez az egyetlen megoldás. Ezek ketten csak a szüleiktől ijedtek meg. A vodka és a gyógyszerek használtak ugyan ideig-óráig, az érvágás is, hiszen anyám azzal is próbálkozott. A legdurvább fegyver, amely mindkettejükre megsemmisítő erővel hatott, az az anyós volt. Anyámat az anyósától ugyanis a hideg rázza ki. Ha meglátta, magához tért. A pszichiátriáról is neki telefonált. Azt suttogetta a telefonkagylóba: Anyuka, jöjjön be hozzám, kérem, mert itt mindenki meghal! Anyuka pedig ment, zsemlemártást vitt és tampont, meleg levest és parfümöt, fogkrémet, melltartót, csipkés bugyit, mert a menyé férje, az ő fia meg ugyanakkor a férfiosztályon raboskodott idegkimerültséggel, és a Kati, az anyám éjjel át akart hozzá menni. Tudta, ha a ronda kórházi hálóinget húzza fel, a férje nem kívánja meg. Anyuka pedig ment. Vitte a dezodort, a szappant, vécépapírt és újságot. Pirulát és alkoholt nem, de cigit mindig vett a kisboltban. A menyé ilyenkor zokogva szorította az anyósát. Arra kérte, hozza be a lányát, mert látnia kell a gyereket. A rajzóra kellős közepén két pasas jelent meg az osztályterem ajtajában, kihívták a tanárnőt, aki elrohant, és odahívták az ofót. Az osztályfőnök kézen fogott, és a szertárba kísért, a rajztanárral együtt rám zárta az ajtót. Aztán kedélyesen elbeszélgetett a gyámügyekkel, és elküldte őket a bánatba. Kisvártatva visszatért, és leült velem szemben. Rágyújtott, és azt kérdezte: – Igaz, hogy apád késsel kergeti otthon anyádat, aki ilyenkor gyógyszereket vesz be és nem tud magáról? Igaz, válaszoltam, és többet nem szóltam. Visszakísért az osztályterembe, és soha többet nem kérdezett erről. A szünetben felhívta nagymamát, aki persze mindent elintézett. A fiának borotvahabot vitt, és egy friss *Magyarországot* meg a Teleki Pál öngyilkosságáról szóló könyvet. Ha egyszer ezt kérte... A menyének az ételek mellé vitt, igen, dezodort, csipkés bugyit, és bevitt engem. A lányát. Felöltöztetett, megfésült, szép ruhát adott rám. A kötött pulcsimra egy szívekkel díszített szíjat csatolt, még az övé volt lánykorában. Nagymamám a folyosón csak annyit mondott, mindenre azt válaszold, hogy jól van. Igen, anya, minden jól van. Mami úgy szorította a kezem, mint egy haldoklót, akit vissza akarna tartani a túlvilágtól. A levegőben anyám parfümének szagát éreztem. Tolakodó volt ezen a helyen. Trikóban ült az ágyon, a szeméit kihúzta fekete szemceruzával, de sápadt volt, és félt. Amikor meglátott, magához szorított, és puszilgatni kezdett. Nem volt bennem semmi érzélem. Nem akartam így látni az anyámat. Azt akartam, hogy élém rakja reggel a kakaót, elvigyen az állatkertbe, hétvégén hófehér nylonharisnyát adjon rám, és menjünk sétálni a csónakázótóhoz. Ezt akartam. Nem egy kórteremben akartam látni becsövezett öreg haldoklók és zavarosan beszélő ápoltak közt. A nagymamám szép volt, és rezzenéstelen arccal vezényelte le az egész találkozót. Alig vártam, hogy kimehessek a szobából.

Amikor Salem átjött, akkor is ezt éreztem. Le akartam feküdni, és azt akartam, hogy szálljon le apám a székről. És láss csodát, hosszú percek arab imáinak köszönhetően, Salem kezébe kapaszkodva apa lelépett a stokiról, és bejött a szobába. Elment mellettem, és egy sörrel jött vissza, hogy meghálálja a szomszédnak, de ő nem kért belőle, megsimogatta a fejem, és hazament. Apám aztán lehúzta a zokniját, a kis fürdőszoba szennyestartójába dobta, és lefeküdt a szobájába. Anyám és apám külön aludt egy ideje. Anya velünk a nagyszobában a franciaágyon. Napközben egy fehér műszőrmével takarta le, hogy rá lehessen ülni, ha valaki átjön. És mindig jött valaki. A matektanár, helyes főiskolás, a barátnők, a húgom ovistársai. Apám végre bement a szobájába, ahová a nagyszoba szép ülőgarnitúráját szuszakolta be, meg a szekrényoszt. Röhejes volt, hogy ott ült azon a pár négyzetméteren egy tonna koloniálban, de ő ezt akarta. Ki volt az a hülye, aki anyát velünk kettőnkkel bepakolt a nagyszobába, apámnak meg egy szál magának két helyiséget tartott fenn? A legkisebb szobába betett egy kanapét, most arra feküdt le. Magára húzta az ágyterítőt, feje alá egy díszpárnát tett, és mély álomba zuhant. Alig hallottam a szuszogását, az ajtóból néztem, és megnyugodtam. *Salemtak, Salemtak*, suttogtam. Mit jelenthet ez? Mintha azt mondta volna: *Salemkát, Salemkát*, azaz őt. Hogy értse meg őt. Ugye? Fogja meg a *Salemkát!* És jöjjön le arról a székről. Mindegy is, mit jelent, a lényeg, hogy leszedte onnan. Mindig egy ilyen nyugodt apára vágytam, mondjuk mint ez az arab férfi. Vagy a Hányra, a negyedikről, aki sétálni viszi a gyerekeket harisnyában vasárnap, míg az anyám okkersárga pánt nélküli bikiniben ül a téren, az ovi tövében egy padon, télre köt pulóvert, és valami nagypofájú szomszédal röhgöcsél közben. Vagy a Várkonyira. A Várkonyi papának a fia is tudott kötni és horgolni. Anyám erre persze azt mondta, buzeráns. Micsoda hülyeség, fiúnak kötőtűt adni a kezébe. A nővére meg zongorázott, igazi zongorájuk volt a harmadikon, és telefonjuk is. Egyszer hozzájuk rohantam telefonálni. Elértem a Mamit, és a Várkonyiné még a kétforintot sem fogadta el, adott inkább egy csokipudingot, egy fél dióbélült a tetején. Vagy az akváriumosok. Anyám csak kommunistának hívta a pasast. Mert az volt. Nem lehetett gyerekük, és folyton felküldött hozzájuk. Azok is etettek. Palacsintát sütött nekem a nő, meg mákos buktát. Utáltam, de megettem, mert mindig arra gondoltam, hogy örülhet ilyenkor. Még azt is megengedtem neki, hogy befonja a hajam.

Apám elaludt, és jobb is, hogy anyám épp tornára vitte a húgomat. Nem látott ebből az egész örületből semmit. Bebújtam hát végre az ágyba, hasra vágtam magam, a bal lábam magam alá húztam, úgy aludtam el. Visszatérő álmaimban a mai napig ugyanígy imbolyg a kurva hokedlin.

Ha anyám éjszakára átrángatta a barátnőit, nem maradt más, mint az olvasás. Faltam a regényeket, romantikus írásokat kerestem a könyvtárban, tele szenvedéssel. Liza néni, a könyvtáros a felnőtt polcokhoz vezetett, szerinte ugyanis a gyerekkönyvek közt én már nem találok kedvemre valót. Ezekhez képest mi volt az én bajom? Vetekegni sem lehetett a sok kitalált szereplő istenverte kínjaival. Éjjelente általában buliztak. Az anyám meg az apám. Ilyenkor gyengédek voltak egymáshoz, táncoltak, erősen egymásba fonódtak, lassan ringatóztak a számok ritmusára. Hihetetlenül szépek voltak. Különlegesnek tartottam őket. Semmiben sem hasonlítottak a házbéliekre. Azok köszöntek, beszélgettek velem, kedvesen megérintettek, valóban érdekelte őket, mi volt a suliban. Ezeket ketten semmi nem érdekelte. Csak saját magukat látták, és egymást. A húgommal ilyenkor a szőnyegpadlóra kuporodtunk, hátunkat a kanapéhoz támasztottuk, és csak néztük a táncoló férfit és nőt, a szüleinket. A tesóm gyakran elaludt közben, én meg virrasztottam, szívtam magamba az illatukat, figyeltem a mozgásukat. Aztán egyre vadabban simogatták egymást, apám anyám trikója alá nyúlt. Nem volt pedig mit keresnie, mert anya egyáltalán nem hordott melltartót. Feleslegesnek tartotta, mert neki nem lóg a melle. Szokta mondani. Pont azért nem szoptatott, nehogy megnyúljanak azok a szép feszes cickói. Leborogattam, Szívi, mesélte a barátnőinek, na nehogy már úgy nézzek ki negyvenévesen, mint egy tejcsárda, vagy valami aszott vén kurva! Az öreg nőknek olyan a bőre, mint az aszaltszilva. Ezt hajtogatta.

Sötét mellbimbója volt, úgy hívta, *mellgomb*. Csodásak a melleim, és nézd csak! – mondta mindig. Azért tudok szépen lesülni minden nyáron, mert ilyen barnák a gombjaim. Nem igazán értettem, csak az apró melleimet figyeltem a tükörben, az én *gombom* halvány rózsza-

szín volt, majdnem fehér. Azt gondoltam, bár az enyém is olyan barna lehetne, hátha csak az tetszik majd a férfiaknak. Az apám ölelgetni kezdte anyámat, az ágyra lökte, kigombolta a nadrágját, ráfeküdt. Tudomást sem vettek rólunk. Csak később tudtam meg, hogy ilyenkor szeretkeztek. Akkoriban fogalmam sem volt arról, mi történhet ilyenkor velük. Az öt-ágú csillár alatt, a műszőrmével letakart ágyon, nyitott ajtónál. A magnóból Santana szólt, tudtam, hogy ezt nem volna szabad látnom. A húgomat a másik szobába vittem, lefektettem, majd felkapcsoltam a kislámpát, és olvasni kezdtem. A gondolataim azonban a nagyszobában jártak. Félreérthetetlen hangok szűrődtek ki az ajtón. Anyám felsírt, mint egy gyerek, és az apám nevét visította. *Sumikámnak* hívta ilyenkor. Apám meg hörgött, és hiába csuktam rájuk az ajtót, nem lehetett nem hallani, ami odabent történik. Jó, hogy a húgom nem hall ebből semmit, édesen szunyókál mellettem a kanapén. Miért nem kísér el a suliba az apám soha, ahogy más gyerekeket? Igaz, közel van, csak négy-öt perc az egész, és még egy totyogó is odatalálna tök egyedül. És anyám miért nem kel fel hozzánk reggel? Persze, mert későn fekszik le, hiszen ilyenkor sokáig ég még a lámpa a nagyszobában, beszélgetni szoktak, hangosan. Rágyújtanak, isznak valamit, kiabálnak is néha, a zene meg szól. Ha apámnak úgy tartja kedve, előveszi a gitárját, anyám meg énekel.

A suliban ólmos fáradtság ül az egész testemre, képtelen vagyok figyelni az órán. Utálom az osztálytársaimat, és mindent a világon. Színésznő akarok lenni! Nem is színésznő. Én akarok lenni az Udvaros Dorotty! A képét hordom a nyakbaakasztós bőr pénztárcámban. A fotót a tévéújság hátoldaláról vágtam ki. Megkérdezték, mi a kedvenc színe: a lilásbordó. Kedvenc könyve: *Iskola a határon*. Szökén és álmodozón néz a jövőbe. Imádom a lemezét, az *Átutazót*. Csak azért járok a könyvtárba, hogy a nagy fejhallgatóval egymás után sokszor meghallgathassam. El akarok menni innen, örökre, Budapestre.

Anyám tegnap azon röhögött, hogy a lányok anyja a harmadikról, akik társastáncre járnak, fehér kesztyűben hozta haza a boltból az egyetlen pohárnyi tejfölt, sikkesen eltartva a többitől a kisujját, az ura meg majd megszakadt a nejlontáskák alatt. De ő az is, aki reggel bicajjal kíséri el a lányát, a csomagtartón viszi a csaj hátizsákját, tök helyes pali, az ajtajukra az van írva a neve alá: *okleveles gépészmérnök*. Tök mindegy, mit csinál, de okleveles. Anyám szerint csak egy komplett idióta ír ki ilyet az ajtajára. Én mégis bírom. Egyszer átmentem hozzájuk, a kis Piri mutatott egy plüsskutyát, fehér szőrös játék volt. A kis lány Dézinek hívta. Egyszer kapok egy ilyet papától, újságolta. És néhány hónap múlva egy dobozból ugrott ki a kis vakarcs karácsonykor. Anyám mindig azt mondta, kutya csak az öregasszonyoknak való, hogy azokkal nyalassák a pinájukat. Ezt nem igazán értettem. Fogalmam sem volt, mire gondol.

Örültem, hogy végre csendben maradtak. Talán alszanak egymás mellett, a nagy franciaágyban. Végül is az az ő ágyuk. Elnyújtózhatok a kanapén, olvashatok, ameddig akarok, ezek úgysem kelnek fel reggelig. A kicsi is szuszog. Jó, hogy nem hagytak velem teljesen magamra.

Legutóbb nagyon magas volt a láza. Anyám este elment, és elmondta, hogy nincs semmi baj, egy barátjával fog találkozni, ide a lakásba, apámmal megbeszélték, hogy nem hozhat fel senkit, viszont most beszélgetnie kell kicsit valakivel. Nem sokkal később a húgom álmában nyöszörögni kezdett, beszélt is, vacogott a kis teste, mégis forró volt. Felkeltettem hát, és megmértem a lázát. Nem tudtam, milyen gyógyszert adjak neki. Anyám egyébként sem tartott otthon semmiféle orvosságot, csak a szar kék piruláit hagyta szerteszét a konyhában. A villák és kanalak közt, a pléhdobozban, a kenyereskosár alján. Engem, ha lázas vagyok, borogatni szoktak. A nagyanyám priznicnek mondja, anyám viszont vizes borogatásnak. Egy durva frottír törölközőt csavar rám ilyenkor. Utálatos dolog, képtelen vagyok ezt megtenni a húgommal. Arra gondolok, le kellene mennem. Az orvosi rendelő mellett van az anyám a parkolóban. A tesómnak elmondom, hogy muszáj magára hagynom tíz percre, hiába sír, otthagynom. Rázárom az ajtót, a lift előtt húzom magamra a kabátot, alul a pizsamám szárát is betűröm az új fehér bőrcsizmámba. A liftből kiszaladok a térre, a szakadó hóesésben néhány lépést kell csak megtennem a parkolóig. Ott a fekete autó, benne egy pasas. Taxis. Felesége van, gyerekei, és talán szereti az anyámat. Beszélgetnek. Anyám megrémül, amikor meglát. Felzavar, és azt mondja, nem volna szabad az éjszaka közepén itt lennem. Menjek azonnal vissza a húgomhoz, ő is jön, a következő lifttel, csak elbúcsúzik. Tényleg jön, befekszik a kicsi mellé, kanalas orvosságot ad neki előbb, ettől a húgom meg-

nyugszik, el is alszik végre. Hárman fekszünk egy ágyban. Jó az anyámhoz bújni. Szép, izmos teste van, a haja és a nyaka is illatos. Átölelem hátulról, és örülök, hogy apám éjszakás.

Olyan szerelmesek voltak pedig. Állítólag egy sötét téli éjszakán ismerkedtek meg, 1972. december 29-én. Ezt a napot nagy becsben tartották, ünnepegették is egy ideig, hencegtek vele, micsoda estéjük volt. Aztán járni kezdtek, és egyszer, amikor a szőke fiú hazakísérte a szerelmét, egy darabig a biciklivázon vitte, majd kicsit megpihentek a magas fűben, és a lány terhes maradt. Ebből lettem én, az első lányuk, a hálóingos, azokkal az apró kockákkal. Az esküvőjük halottak napjára esett. Senki nem esküszik olyankor. De talán pont ez volt a lényeg, így legalább nem láthatták, hogy a kölcsönruhában az anyakönyvvezető elé lépő ifjú ara egy magzatot hord a szíve alatt. A férfit a gyereke megszületése előtt elvették katonának, és két éven át a Garasin laktanyából járt haza a feleségéhez, aki a Fiala Házak Otthonában éldegélt a kicsivel. A két év emlékét egy fabetétes dobozba zárva őrizgették a bársekretyben. A szüleim szerelmes levelei borítékban, sorba rendezve lapultak meg a metszett kristálypoharak és whiskysüvegek között. Nem olvashattam el ezeket. Tabu volt, akár az anyám sminkcuccai és francia parfümje. *Anais Anais* a Cachareltól. Ha rossz kedve volt, anyám a kedvenc lemezeit hallgatta, ordítva böngött, közben az ölébe borította a doboz tartalmát, és elmaszatólódott szemfestéke mögül, a könnyein át ezeket olvasgatta. Volt köztük egy kitüntetett, aminek a borítékjára egy vonat volt rajzolva, pont olyan, mint az apám LGT-lemezének borítóján. A *Ringasd el magad* nagylemezé. Látod, mondta anya, és a vonatra mutatott. Így szeretett engem az apád. Mielőtt hazajött a laktanyából, ezt rajzolta nekem, nézd csak, azt mutatja, hogy a Söptei útról, a laktanyából indul a szerelvény, és a Paragvári útra tart. Hozzám, érted? Belerajzolta, hogy nulla nap van hátra. Hogy hazajön hozzám és a kislányához. Aki te vagy, én édesem! És megcírógatta az arcomat. Hüppögve sírt és jajgatott, néha pedig egy-egy borítékot a melléhez szorított. Hangosan mondta a mondatokat, és bár a könnyektől úgysem látott, ez nem számított, mert fejből skandálta őket. Kívülről tudta mind a huszonhárom levelet. Még azokat is, amiket az anyósa írt az ő férjének. Ezeket a nagymama hangját utánozva olvasta fel. Persze hangos böngés követte az inkriminált részeket. Hosszú órákig csinálta ezt. Néha ráfirkantgatott valamit a borítékok hátuljára. Afféléket, hogy: *Azok voltak ám a szar idők! Nem jött haza mégsem. Még mindig szeretem. Misukám*, és itt egy óriási rajzolt szív következett. Máskor simogatta őket, nézegette, rakosgatta. Örült kirakóst játszott a levelekkel, megváltoztatta a sorrendjüket. Azt gondolta, ha a legforróbb szerelmi vallomás '72-ből a '77-es veszekedős levelet követi, újraírhatja az elfuserált életük történetét. Megszakítja az események természetes egymásra következését, és elhazudhatja az eltelt időt. Kivett közülük néhányat, a fotel karfájára tette, akkor azok büntetésben voltak, a többi szabadon szállt a gondolataival. *Drága Pici Feleségem, és Édes Kislányom, Katica!* Apám anyámat is Katicának hívta, néha, hogy megkülönböztessen tőle, engem „Ticuskázott”. Az már majdnem Cicuska, gondoltam. Valószínűleg a Katicából lett a Katicus. Ticus, Ticus, Ticus. ■ ■ ■

■ **Cser Kovács Ágnes** irodalomtörténészként végezett az ELTE-n, tanított egyetemen, volt újságíró, televíziós és folyóirat-szerkesztő. Jelenleg kommunikációs területen dolgozik. Első regénye a Kalligram gondozásában jelenik meg 2022-ben.